

A Felhőkupec meséiből

Tolnai Ottó

STIGLIC

Most, hogy itthon töltöm a szünidőt, mint a tarka farkú szarka, melyről azt mesélik, hogy minden fényes tárgyat összelop: gyűjtögetem gyerekkori emlékeimet, hogyha majd visszautazom, megmutassam Monikának, és meséljek róluk neki.

Most is egy halot: kis stiglic szárnyát tettem el naftalinba, a téli kabátok közé.

Lent találtam a fűzfásban.

A DIADALKAPU

*Gyermeki lelkem mélyén mily
tréfás égi hóbort
dús függőkertje tárult?*

H. R. Jimenez

Valamikor kert lehetett a kis töltés mindkét oldalán. Átfolyt rajta a zöld kanális. De ez a tavasz már mindent betakart zöld fűszőnyegével. A kerítést is már régen lebontották, csak egy-két rozsdás, göndör drót jelzi, hogy itt valamikor kerítés is volt. De fönt, a töltés tetején nem ásták ki a két oszlopot, meg a kertajtót is fönt felejtették.

Nagyon megörültünk Monikával, amikor először megláttuk. Minden este, amikor haza indultunk, szépen becsuktuk. Másnap, mikor jöttünk, már messziről izgulva találgattuk, hogy ugyan zárva van-e még az ajtónk.

Ugyan jár-e még valaki rajtunk kívül kis töltésünkre?

Egyik este az az ötlete támadt Monikának, hogy kössük be az ajtót hosszúszerű virágokkal — a biztonság kedvéért.

Máskor meg rengeteg virágot szedtünk: békakását, vizirózsát, lila bogáncso, búzavirágot, gyermekláncfűvet, és földiszítettük diadalkapunkat. Úgy hagytuk éjszakára is.

Következő este, kimenünk, elborult előttünk a világ. Az ajtó nem volt sehol.

Valaki leemelte sarokvasáról és elvitte. Dühünkben, bánatunkban lerogytunk a fűre: a csatorna vizén megpillantottuk a gyerekeket, ahogy virágos kertajtónkon tutajoznak a Duna felé.

A STRANDON

Meseopera lettem: láttam, hogy minden egyes lény végzete a boldogság.

A. Rimbaud

Leharaptam Monika egyik függőjét. Két vércsepp csöppent a fehér-csillámos homokra.

Ijedten néztünk össze.

De elneveltük magunkat, és jóízút hemperegtünk a sütős homokban. A csillámlapocskák rárakódtak Monika barna hátára. Mondtam is neki, hogy csak az angyalok járnak ilyen ruhában, azok is csak a bálba.

Azután új függőket tettem neki.

*

Még az autóbuszban sem vette le kis füleiről a kövér meggyeket, csak egy kicsit elbújtatta őket szép fekete haja alá.

*Te félrehajolsz csak
s könyörögve sügöd:
— Holnap, holnap, holnap...*
H. R. Jémenez

Tegnap Monikával kint voltunk az állatkertben. Éppen hogy csak sétáltunk a ketrecek között. Csak a hattyúkat néztük el egy kicsit tovább.

Leültünk egy hatalmas platánfa alá. Monika kis, színes kosarából süteményt megalmát vett elő, én meg leterítettem egy újságlapot és meguzsonnáztunk.

Nekem már kettő volt.
Monikának öt.
Nekem kilenc.
Monikának tizenegy...

HAJSZA

Siess, üstökös-fészülő bohócska!
T. Corbiere

Rákiáltottam Monikára:
— Nézd! A nap, ez a nagydarab parázs, ráesett a zöld fűszőnyegre. Biztos lyukat éget rajta!

Monika leszaladt a kisgyerekekhez a csatorna partra. Fölkapta kis, kékvirágos locsolójukat — amiben a halakat tartották —, és lélekszakadva futni kezdett a réten a horizont felé.

Én is mint a nyíl, utána.

De sehogyan sem tudtam utolérni. Egyszer csak valami nagy zsvajjt hallottam a hátunk mögött. Hátrapillantottam.

Mint valami lándzsás hadsereg loholt utánunk a pecabotos gyerekhad.

... tessék, tegnap már nem
birtam magammal;
mint Gábrriel arkangyal,
hallottam szívtém szárnycsapá-
sait.

A. Rimbaud

Majdnem minden este kísétáltunk Monikával a töltésünkre. Mire kiértünk, a kis szalmakalapos gyerekek már szedelőzködtek, készülődtek haza. Még egyszer átszámolták, hány rozsdaszínű pákát törtek a nádasban, a vízből meg kihúzták zsinegre fűzött apró halaikat. Mint valami királyi díszmenet vonultak át a réten a furcsa kalapos gyerekek, a parázsló pákákkal meg sárga pecabotjaikkal. Azu án a nádiverebek csöndesebbek lettek. Kis szorgos bogárraj duruzsolásának tűnt a traktorok zúgása, a Duna fölött a nagy vár ablakai meg sok kis remegő szentjánosbogárnak.

*

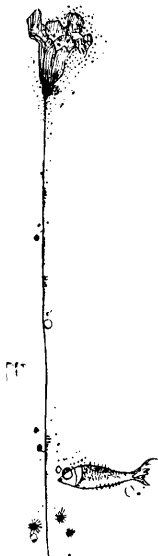
Egy nap észrevettük Monikával, hogy a csatorna kiszélesedő része tele van fehér vizirózsával.

*

Egészen benyúitám egy szép nagy vizirózsáért, s ekkor megpillantottam Monika mosolygó arcát a víz zöld tükrében. Éppen egy kis hal úszott át rajta.

Hirtelen az a gondolatom támadt, bebizonyítom Monikának: *komolyan hiszem, hogy szemci fekete virágok!*

Merészen egyik fekete virág-szeme után kaptam és térdig beleestem a vízbe.

Papp Miklós szövegrajza.

*Agátra hintett sárga aranyda-
 irabok,
 smaragd kupolát tartó mahagó-
 lni oszlopok,
 fehér atlaszesokrok és finom
 rubinrudacsák veszik körül a
 vizirózsát.*

A. Rimbaud

A hányszor csak kimentünk a töltésre, mindig szakítottam egy vizirózsát Monikának. Úgy tartotta kezében, mint egy komoly játékmennyasszony. Ahogy mentünk haza, a szökőkútba dobtuk mindig. De egy este fölültem Monikát egy kilométerköre, én meg melléheveredtem a fűbe, és titokzatos mesébe kezdtem neki.

— Ezután nem fogjuk a szökőkútba dobálni a vizirózsákat. Minden este, amikor hazérsz, szépen hátrasurransz az udvarba, és belecsempészed őket anyukád esővizes medencéjébe. Ezután jó hosszú szárákkal fogom tépni őket. Mire legközelebb nagymosás lesz, anyukád teletalálja a medencét hófehér vizirózsával.

— Még csak az hiányzik — kapta föl fejét Monika —, azután egész nap hordhatnám a vizet a kútról.